

af Fødekommunen for uægte Børn, men det staar for mig som noget meget tvivlsomt. Man har ment, at man derved skulde ligesom lægge Straf paa den Kommune, i hvilken Undfangelsen er sket. Jeg kan aldeles ikke indse, hvorfor en saadan Kommune skulde straffes. Om det skulde være, fordi den skulde henregnes særlig til de utugtige Kommuner, som der en Gang har været Tale om her, veed jeg ikke, men noget Saadant kunde jo lige saa godt ske i en af de Kommuner, som det ærede Medlem herester måafte kalder tugtige Kommuner. Dersom det herefter skulde være saaledes, at Husbonden skulde være ligefrem forpligtet til at passe paa sin Hige, saa siger jeg: Den stakkels Husbond, det kan han lige saa godt lade være med! Jeg siger derfor, lad os holde os til den Kommune, hvor Moderen er forsørgelsesberettiget paa det Tidspunkt, hun har faaet Barnet. Jeg mener, at dermed komme vi ogsaa nærmere til Tanken om, at Fødselskommunen bliver den gjældende Forsørgelseskommune. I § 22, sidste Stykke, findes en Bestemmelse, som jeg tror, man maa være taknemlig for at faae gennemført. Man har blandt mange af de Kneb, som man har brugt, og her er jo fremført flere, for at undgaa den Byrde, som Fattigvæsenet lægger paa Kommunen, ogsaa brugt det, at man har faaet et Kvindfolk, som havde en Del uægte Børn, gift med en Mand fra en anden Kommune, og derved væltet hele Forsørgelsen over paa denne Kommune. Dette er et høist urigtigt Forhold, og jeg er derfor glad ved, at Forslaget har en saadan Bestemmelse, at selv om en saadan Kvinde gifter sig med en Mand, der er forsørgelsesberettiget i en anden Kommune, blive dog Børnene ved at være forsørgelsesberettigede, hvor de horte hjemme, altsaa paa hendes Forsørgelsessted. § 24 er jeg ogsaa tilfreds med. Indtil nu have vi den saakaldte 6 Ugers Frist; men den har i Virkeligheden paa Grund af sin Korthed fremaldt en hel Del unødigt Skænderi og Skriviери mellem forskjellige Sogneraad, idet Forsørgelseskommunen har villet se saa vidt muligt at knibe sig uden om de 6 Uger. Naar det nu gaar over til 3 Maanedes, er jeg overbevist om, at saa vil man ikke saaledes se at knibe sig fra det, fordi man har givet en Understøttelse for 8 Dages eller nogle fleres Vedkommende. Ligesaa er jeg ogsaa taknemlig ved Forslagets Bestemmelser angaaende Licitationen af de Fattige. Det er Noget, som har valet stærk Harme rundt omkring hos alle ædelttænkende Folk, hvad jeg godt kan forstaa, at det maatte sætte Frukt i det første Lovforslag, der kom frem om Fattigsager. Med Hensyn til dette, at

man lader de Fattige gaa paa Dmgang, skal jeg indrømme, at der er Mange, der have sagt som saa: Nu have vi faaet den Stakkel, og saa skal han ogsaa have det godt den Dag; men i sin Almindelighed gaar det ikke saaledes; man holder ikke af at have det saaledes; og selv om man har gjort det godt for de Paagjældende, saa behageligt som muligt for dem paa en saadan Dmgangstur, er det sikkert, at hvis der er Vresfølelse i dem, vil det sandelig være haardt for dem at tage derimod. Jeg er derfor glad ved, at dette er faldet bort. Jeg er enig med det ærede Medlem fra Frederikshund (P. Pedersen) i mange Ting og da ogsaa i en Ting, som han særlig fremhævede, nemlig angaaende Betleriet. Jeg tror, at fra dette, at man lod Betleriet tage saa forfærdelig Overhaand, som det havde for nogle Aar siden, og til, at man griber fat i et hvilket som helst Betleri, er der et for stort Spring. Jeg vil dog sige, at det er saaledes i mange Kommuner endnu — og jeg synes for Resten, det ikke er Noget, man skulde kaste Brag paa — at enkelte gamle fattige Medlemmer af Sognet, der ikke ere paa Fattigvæsenet, særlig f. Ex. til Sul kunne komme hen paa bestemte Steder og faae deres bestemte Gaver, og det have baade de, der have faaet Gaverne og særlig de, der have ydet dem, været særdeles glade ved. Dersom f. Ex. en Reisende paa sin Vej paa Grund af et eller andet Uheld skulde blive nødt til at betle for at kunne naae til det næste Sted og saaledes naae til sit Bestemmelsessted, vilde det, mener jeg, være urigtigt, om han i det Tilfælde strax skulde idømmes den haardeste Straf. Jeg mener, man maa skjæln mellem dem, der leve af at betle og af Løsgjængeri, og dem, der paa Grund af særlige Forhold ere komne i det Tilfælde at maatte betle. Med denne Paragrafs Affattelse mener jeg derfor, at vi maa være lidt varsomme. I § 47 findes en for haard Bestemmelse. Der siges nemlig i den, at naar Formanden for Sogneraadet i Opholdskommunen ikke har meldt til Forsørgelseskommunen, efter at man har fundet den, inden 6 Uger, hvorledes Forholdet med den Trængende, er og forlangt Summen refunderet, da ikke alene behøver Forsørgelseskommunen ikke at yde den, men den vedkommende Sogneraadshoved eller hvem det nu falder paa, skal selv betale den. Dette kunde jeg endda finde mig i, men saa staar der, at en saadan Understøttelse kan ikke gjøre Afbræk i den Trængendes Ret til at erhverve Forsørgelse i denne Kommune, og det vilde maafte hjælpe til, at den vedkommende Kommune fik saadanne Fattige paa Grund af, at Formanden blev en Dag eller noget Saadant